

HET KIND

DOOR GERARD WALSCHAP

XI

HET feest heeft ten huize van Mieke Moeykens plaats, nog een besparing voor de arme ouders. Vier, vijf priesters luisteren het met hunne tegenwoordigheid op. Wij anderen werken natuurlijk den heelen dag niet en wanneer had Dolfken talrijker redenen om zich onverpoosd tot bij J. Peleman in het land van Waas te kuchen. Ten eerste hij werkt niet, ten tweede het is feest voor heel het dorp, ten derde Mans is wat stil omdat ze Henriken gemist, ten vierde hij gemist Henriken ook, want het is of zijn gezin niet zijn behoorlijk deel heeft bijgedragen tot het feest. Om elk van deze redenen met mate wat pintjes drinken, wordt op den duur nog veel. Maar eene vijfde reden doet hem helaas telkens weer weggaan uit het zoete land van Waas: de ongezelligheid van J. Peleman en van Rosalie. Dolfken, al vriendelijkheid en gespraakzaamheid, deugden door bier terdege versterkt, gevoelt een diepen afschuw voor ruzie en bokkigheid, hij wenscht iedereen niets dan goeds. Hij ziet b.v. Irma en in een edelen drang naar hartelijkheid wenscht hij haar geluk omdat zij zoo dik geworden is, ferm vrouwmensch. Ze bekijkt hem woest, blozend, droef. Dolfken snakt naar iets nog vriendelikers, maar wat klinkt liever voor een meisje dan dat ze schoon is. Dolfken vindt niets en zucht zwaar achter zijn pint. Of het J. Peleman of Rosalie is, ze hooren niet wat hij zegt, ze vragen „Wat zegde gij, Dolfken,” en als hij het herhaald heeft, nog vriendelijker en met de fijnere woorden hem ingegeven door zijn verheerlijkten toestand, antwoorden ze ja in plaats van neen. Hij wil niemand tot last zijn en gaat; maar thuis is Mans altijd even stil en Dolfken verwijt zich bij J. Peleman wie weet iets miszegt te hebben en kucht zich terug om dat goed te maken. Noch de aardsche zachtaardigheid hem ingeboren, noch de hemelsche hem verleend door het bier, noch deze beide vereenigd kunnen gezelligheid scheppen. Ons gehucht telt helaas maar eene herberg op zeven huizen. Hoopvol stevent Dolfken naar het dorp waar vele herbergen zijn.

Het feest duurt voort. Door meneer pastoor in eigen persoon wordt het gedicht voorgelezen dat Henriken te Brussel besteld heeft bij eenen dichter en door eenen teekenaar geheel in gothische letters laten schrijven met eene roode en gouden verluchting vol symbolen: kelk, hostie, kruis, missaal, stoel en wijngaardranken. Maar bij J. Peleman groeit de beklemndheid. De grootere meisjes gaan stil hun gang. Rosalie werkt zonder iets te doen of te weten wat zij doet, en zucht maar. Peleman zelf wil staan als hij zit, zitten als hij staat en met Rosalie spreken kan hij niet: „Laat mij gerust.” Om vijf ure